
Uchwały Rad Adwokackich : Rada Adwokacka w Warszawie

Palestra 42/1-2(481-482), 111-112

1998

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

UCHWAŁY RAD ADWOKACKICH

Rada Adwokacka w Warszawie

1.

Ustawa z dnia 27.VI.1950 r. o ustroju adwokatury (art. 71) przewiduje, że adwokaci mogą w celu wykonywania zawodu łączyć się w zespoły adwokackie, a zatem przesądza, że przystąpienie do zespołu zależy od swobodnej woli i decyzji poszczególnego adwokata.

Mając powyższe na uwadze Rada Adwokacka w Warszawie na posiedzeniu w dniu 22 listopada 1956 r. wyraziła opinię, że adwokat–członek zespołu adwokackiego występujący z zespołu powinien o swym wystąpieniu z zespołu zawiadomić Radę Adwokacką oraz kierownika zespołu na 3 miesiące przed wystąpieniem i że adwokat taki ma prawo podjęcia indywidualnej praktyki adwokackiej w miejscowości, gdzie znajdowała się siedziba zespołu, z którego wystąpił.

2.

Punktem wyjścia dla akcji zdjęcia tabliczek w całej adwokaturze zespolonej było pismo Samodzielnego Wydziału Adwokatury Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 5.IX.1955 r., Nr A 3697/55, skierowane do Naczelnej Rady Adwokackiej o wydanie radom stosownego polecenia celem spowodowania niezwłocznego zdjęcia przez adwokatów zespolonych pozostałych tabliczek umieszczonych na domach, w których zamieszkują. Naczelna Rada Adwokacka zakomunikowała wojewódzkim radom adwokackim treść powyższego pisma Ministerstwa Sprawiedliwości.

Rada Adwokacka w Warszawie uznała, że wspomniane polecenie Ministerstwa Sprawiedliwości i Naczelnej Rady Adwokackiej jest niezyciowe i niecelowe, albowiem o szyldach adwokackich nie traktuje wprost żaden przepis rozporządzenia czy też regulaminu; wywieszka stanowi urządzenie, którego celem powinno być ułatwienie klientowi odnalezienia danego adwokata, należy przeto rozważyć przepisy omawiające kontaktowanie się klienteli z adwokatem. Dotyczą tego: §§ 7 i 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.VIII.1950 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz.U. poz. 318) oraz §§ 17 (1) i 28 (1) Tymczasowego Regulaminu Zespołów Adwokackich. Przepisy te stanowią, że kierownik zespołu zawiera z klientami umowy o udzielenie pomocy prawnej przez członków zespołu oraz

przekazuje sprawy adwokatom (§ 7), że członkowie zespołu mogą przyjmować przydzielonych im klientów jedynie w lokalu zespołu (§ 12), że członkom zespołu nie wolno prowadzić spraw poza zespołem (§ 17/1) i że klienci powinni być przyjmowani przez wskazanych przez kierownika adwokatów w ustalonych dniach i godzinach (§ 23/1 Tymcz. Regulaminu). Należy położyć nacisk na to, że wywieszka adwokacka powinna służyć nie reklamie danego adwokata czy werbowaniu sobie przezeń klienteli, lecz jedynie wygodzie klienta, któremu ma ułatwić odnalezienie mieszkania danego adwokata, już przezeń wybranego. Szczególnie dla ludzi przybywających ze wsi – jak wskazuje wieloletnie doświadczenie – odnalezienie nie tylko określonego lokalu, ale i określonego adresowo domu przedstawia znaczne trudności.

Z powyższych względów Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 8 listopada 1956 r. postanowiła zwrócić się do Naczelnej Rady Adwokackiej z przedstawieniem konieczności zezwolenia adwokatom–członkom zespołów adwokackich na posiadanie na domach, w których zamieszkują, tabliczek informacyjnych określonego przez Radę Adwokacką typu oraz odpis niniejszej uchwały przesłać wszystkim wojewódzkim radom adwokackim do wiadomości z prośbą o zajęcie stanowiska w tej kwestii i przedstawienie go Naczelnej Radzie Adwokackiej.